

ME EMRIN E ALL-LLAHUT, MËSHIRUESIT, MËSHIRËBËRËSIT!

Ebu Imran el-Xhuni, *rahimehullah*, transmeton se Ebu Bekër es-Sidiku, *radijallahu anhu*, thoshte: “Dëshiroj të isha qime në krahun e besimtarit”.

Hasani, *rahimehullah*, tregon se Ebu Bekri, *radijallahu anhu*, po ashtu thoshte: “Sikur të isha drurë i prerë dhe të me hanin”.

Abdullah ibën Omeri, *radijallahu anhu*, thotë se Omeri, *radijallahu anhu*, thoshte: “Nëse një dhi do të ngorthte në rrymën e valëve të Euftratit, kam frikë se Omeri do të mirret në përgjegjësi për të”.

Abdullah ibën Amri tregon se e kishte parë Omerin, *radijallahu anhu*, duke këputur një fije bari dhe kishte thënë: “Sikur të isha kjo fije bari; sikur të mos isha krijuar; sikur nëna ime të mos më lindte mua; sikur të isha asgjë dhe sikur të harrohesha krejtësisht!”.

Abdullah ibën Isa, *rahimehullah*, thotë se Omeri, *radijallahu anhu*, i kishte dy vija në fytyrën e tij për shkak të të qajturit të tij pandërprerë.

Omeri, *radijallahu anhu*, po ashtu thoshte: “Nëse dikush nga qielli do të më lajmëronte se secili do të hyn në Xhenet përveç një njeriu, do të frikësohesha se ai njeri do të jem unë”.

Kur e kishin shpërthyer Omerin, *radijallahu anhu*, Abdullah ibën Abasi, *radijallahu anhu*, i kishte thënë:

“O udhëheqës i besimtarëve! Ti e pranove Islamin kur të tjerët mohuan; ti luftove krah më krah me Pejgamberin, *salallahu alejhi ve selem*, kur të tjerët e tradhëtuan; Pejgamberi, *salallahu alejhi ve selem*, vdiq duke qenë i kënaqur me ty; asnjë njeri nuk ka pasur mosmarrëveshje me ty; dhe je duke vdekur si shëhid”. Omeri, *radijallahu anhu*, ia ktheu: “I lavdëruar është ai të cilin e lavdëron. Pasha Allahun! Sikur të kisha gjithçka mbi të cilën është ngritur Dielli do ta jepja për t’u mbrojtur prej asaj që do të ngrihet (mbi mua)”.

Transmetohet nga Ebu Mejsara, *rahimehullah*, se çdoherë që ai shkonte të flejë thoshte: “Sikur të mos më lindte nëna!”. Njëherë gruaja e tij e pyeti se pse thoshte kështu kur Allahu e ka dalluar dhe i ka dhuruar Islamin. Ai tha: “Kjo është e vërtetë: Por Ai gjithashtu na ka njoftuar se ne do t’i afrohem Zjarrit dhe nuk

na ka njoftuar se a do të dalim nga ai apo jo”.

Abdullah ibën Mesudi, *radijallahu anhu*, thotë: “Është e rëndësishme për atë që e mëson Kur’anin përmendësh, duhet që t’i njoh netët e tij kur njerëzit flejnë; ditët kur njerëzit nuk agjërojnë; brengën kur njerëzit kënaqen; të qajturit e tij kur njerëzit qeshen (në mospërfillje); heshtjen e tij kur të tjerët flasin dhe modestinë kur të tjerët ndihen krenarë”.

“Një bartës i Kur’anit duhet të jetë i matur (brengosur), tolerant, i qetë dhe shpirtbutë. Ai nuk duhet të jetë i pagdhundur, i pavëmendshëm, i zhurmshëm e as njeri i vështirë”.

Ibën Abasin, *radijallahu anhu*, e kishin pyetur për ata të cilët kanë frikë. Ai tha: “Zemrat e tyre janë të kënaqura me atë frikë; sytë e tyre lotojnë, dhe thonë: Si mund të jemi të kënaqur kur vdekja është prapa nesh, varri para nesh; Dita e Gjykimit - premtim i vërtetë; Xhehenemi është në rrugën tonë dhe do të takohemi me Krijuesin tonë?!”.

Masruku, *rahimehullah*, tregon se si një njeri i cili ishte me Abdullah ibën Mesudin, *radijallahu anhu*, tha: “Nuk dua të jem mes Njerëzve të Anës së Djathtë. Do të preferoja të jem në mesin e atyre që do të jenë të Përparmit (një stacion tjetër)”. Kurse Abdullah ibën Mesudi tha: “Ka një njeri që nuk dëshiron të ringjallet fare (aludonte ne veten)”.

Ebu Vaili, *rahimehullah*, transmeton se Abdullahu thoshte: “Do të kisha dashur që Allahu të ma fal një mëkat e të mos përmendet prejardhja ime”.

Harith ibën Suvejdi, *rahimehullah*, thotë: “Po të dinit atë që e di për veten time, do të hedhnit mbeturina mbi mua”.

Njëherë, Abdullah ibën Revahu, *radijallahu anhu*, qau në prani të gruas së tij, dhe ajo filloi të qajë po ashtu.

- Pse po qanë? - e pyeti atë.

- Sepse ti je duke qarë! - u përgjigj ajo.

Ai ia sqaroi se qante për arsye se Allahu e ka njoftuar atë se do t’i afrohet Xhehenemit, por nuk e ka njoftuar se a do të dalë jashtë tij”.

Theur ibën Jezidi, *rahimehullah*, thotë se kur Muadh ibën Xhebeli, *radijallahu anhu*, falte *tahaxhud* (namaz para agimit) thoshte: “O Allah, sytë janë në gjumë; yjet gati të zhduken, ndërsa Ti je i Përrjetshmi dhe Furnizuesi! O Allah! Kërkimi im për në Xhenet është i ngadalshëm dhe arratisja ime nga Zjarri është e dobët. O Allah! Më jep udhëzim nga Prania Yte, dhe se do të më përgjigjesh në Ditën e Gjykimit. Nuk do ta thësh Premtimin Tënd”.

Kasim ibën Bazahu, *rahimehullah*, thotë se dikush që e kishte dëgjuar Ibën Omerin, *radijallahu anhu*, duke kënduar Suren Mutafifin e kishte informuar atë se kur Ibën Omeri, *radijallahu anhu*, arriti te (ajeti 6):

“...Në ditën kur njerëzit ngriten (prej varrezave) për të dalë

para Zotit të botëve”;

rënkoj aq shumë sa që nuk pati mundësi të vazhdojë më tutje.

Samir er-Rejahi, *rahimehullah*, thotë se i ati i tij i ka treguar se një herë Ibën Omeri, *radijallahu anhu*, pasi që piu ujë të ftohtë filloi të qajë me të madhe. “Pse po qanë kaq shumë?”, - e kishin pyetur. Ai ishte përgjigjur: “M’u kujtua një ajet nga Kur’ani”: “**Dhe ndërhyhet (ndërhyn Allahu) ndërmjet tyre dhe ndërmjet asaj që dëshirojnë ata**”. Dhe pastaj m’u kujtua se njerëzit e Xhehenmit do të dëshirojnë vetëm ujë:

“Na qitni diç nga uji apo nga ajo që u ka furnizuar Allahu (se mbaruam nga etja)!” (A’raf: 50)

Nafi’u, *rahimehullah*, thotë se çdoherë kur Ibën Omeri, *radijallahu anhu*, e lexonte ajetin: “**A nuk është koha që zemrat e atyre që besuan të zbuten me këshillat e Allahut**”, qante aq shumë sa që i tëri u pushtohej nga lotët e tij”.

Abdur-Rrahman ibën Ebi Lejla, *rahimehullah*, transmeton nga Ebu Dherri, *radijallahu anhu*, se ka thënë: “Pasha Allahun! Po ta dinit atë që e di unë, nuk do të gjenit gëzim me gratë tuaja dhe nuk do të mundeshit të çlodheshit në shtretërit tuaj. Pasha Allahun! Do të doja që Allahu të më kishte krijuar si pemë që do t’i haheshin frutat”.

Esad ibën Vada’h, *rahimehullah*, thotë se Shedad ibën Auvs, *radijallahu anhu*, shkundej dhe rrotullohej në shtratin e tij pa bërë gjumë. Ai thoshte: “O Allah! Zjarri më ka ndaluar nga të fjeturit”, dhe pastaj qetësohej më namaz deri në namazin e sabahut. Esadi, *rahimehullah*, po ashtu rrëfen se Shadadi ishte si farat në tigan...

Muxhahidi, *rahimehullah*, thotë se Ibën Zubejri, *rahimehullah*, deri sa ishte në namaz dukej si shkop (nga frika)”.

Bekër ibën Muzem, *rahimehullah*, thotë se Ebu Musa el-Esh’ariu, *radijallahu anhu*, mbajti një ligjërim në Basra dhe e përkujtoi Xhehenemin. Qau aq shumë sa që lotët e tij binin në dysheme. Edhe xhemati qau shumë atë ditë.

Imran ibën Husam, *rahimehullah*, thoshte: “Ah, sikur të isha hi e të shpërndahesha nga era”.

Aliu, *rahimehullah*, i përshkruan tiparet e as’habëve dhe thotë: “Pasha Allahun, i kam parë as’habët e Pejgamberit, *salallahu alejhi ve selem*, ashtu siç nuk mund ta shoh asnjërin sot. Kur ata zgjoheshin, dukeshin sikur t’i kishin kalëruar dhitë tërë natën, të veshur dhe me flokë të shprishura. Ata e kalonin natën duke bërë ruku dhe sexhde për Allahun, lexonin Librin dhe alternonin mes këmbëve dhe ballëve të tyre. Dhe kur zgjoheshin në mëngjes, e përkujtonin Allahun duke qëndruar si një dru (gjethet e të cilin) lëkundur nga era, sytë e tyre rridhnin lotë aq shumë sa që lageshin rrobot e tyre. Tash, duket se njerëzit bijnë të flejnë krejtësisht të harruar dhe të

pavetëdijshëm”.

Hasan el-Basriu, *rahimehullah*, i përshkraun as'habët si: “Tolerant deri në atë nivel sa që kur u afrohej ndonjë injorant ata nuk ishin të nxituar. Kjo ishte gjatë ditës. Gjatë natës, ata i derdhnin lotët mbi faqet e tyre, dhe këmbët e tyre që qëndronin në namaz, në shpresë se qafat e tyre do të shpëtohen”.

Imam Ahmedi, *rahimehullah*, rrëfen nga Ebu Hajan Tajmi, *rahimehullah*, se ai kishte dëgjuar se për tredhjetë vite apo më tepër Ibën Mesudi, *radijallahu anhu*, kishte kaluar përreth farkëtarëve dhe alivanosej.

Sa'd ibën El-Ahzami, *rahimehullah*, tregon sa ka qenë me Ibën Mesudin, *radijallahu anhu*, dhe kur kanë kaluar përreth farkëtarëve të cilët kanë qenë duke e nxjerrur hekurin nga furra, Ibën Mesudi, *radijallahu anhu*, i ka shikuar ngultas dhe ka qarë”.

Hasan el-Basriu, *rahimehullah*, i përshkruan as'habët: “Unë kam parë dhe kam shoqëruar një grup të njerëzve të cilët asnjëherë nuk lakmonin asgjë që u ofrohej nga kjo botë, e as që ndienin brengë për atë që ka kaluar. Me të vërtetë, për ata dynjaja kishte shumë më pak vlerë se sa balta mbi të cilën shkëlqi ju. Nuk kanë qepur roba për vete gjatë tërë jetës së tyre, e as që kërkonin nga gratë të bëjnë gjellë për ata. Ata po ashtu gjatë natës nuk kishin asgjë ndërmjet vetes dhe tokës. I gjeta ata duke vepruar sipas Librit të Zotit të tyre dhe rrugës së Pejgamberit, *salallahu alejhi ve selem*. Kur i mbulonte nata, zgjoheshin dhe qanin në një qoshë të hasrës. Pastaj e lutnin Zotin e tyre që t'u ndihmojë...”.

“Kur bënin ndonjë vepër të mirë, gëzoheshin, ishin mirënjohës për atë dhe luteshin që Allahu ta pranojë veprën e tyre. Nëse gabonin, brengoseshin shumë dhe luteshin që Allahu t'i falë ata. Pasha Allahun, ata qëndruan në këtë mënyrë (rrugë)”.

Muadh ibën Ani, *rahimehullah*, thotë se njëherë ishte afër Xhubanit dhe pas namazit të Akshamit, Rijah el-Kajsi, *rahimehullah*, kaloi përreth tij. Kur u pastrua rruga e ka dëgjuar (Rijah-në) duke thënë nëpër lotë: “Oj ditë dhe oj natë, edhe sa kohë do të vish pas meje? Unë nuk e kuptova çfarë don të thotë kjo. Të Allahut jemi dhe te Allahu është kthimi ynë! Ai vazhdoi të thotë të njëjtën deri sa nuk u zhduk nga ai”.

Furat ibën Sulejmani, *rahimehullah*, thotë se Hasani, *rahimehullah*, thoshte: “Besimtarët janë popull që ndjenjat e tyre janë bërë aq modeste sa që një injorant mendon se janë të sëmurë. Pasha Allahun, ata janë njerëz të ndjenjave të thella. A nuk e shihni se çka thotë Allahu:

“E ata thonë: Falënderuar qoftë Allahu që largoi prej nesh brengat”.

Kur'an, kaptina Fatir (35): 34

Pasha Allahun ata kanë gëlltitur shumë nga brengat e kësaj

Klubi Studentor

bote. Por brenga e tyre nuk është ajo që i brengos të tjerët. Sidoqoftë, ata brengosen për shkak të frikës nga Xhehenemi”.

Omeri, *radijallahu anhu*, dëgjoji një njeri që në Tahaxhud këndoi një ajet të sures Tur: “**Është e vërtetë se dënimi i Zotit tënd pa tjetër do të ndodhë. Atë nuk ka kush që mund ta largojë**”. Omeri, *radijallahu anhu*, tha: “Premtimi i Allahut është i vërtetë”, dhe u kthye në shtëpi dhe u shtri i sëmurë. Njerëzit e vizitonin, por nuk e dinin sa çka ishte sëmundja e tij”.

Dikush ka thënë: “Brenga e ndalon ushqimin, ndërsa frika i ndalon mëkatet”.

Hasani, *rahimehullah*, thoshte: “Mos lejoni që të mashtroheni nga thënia: Njeriu është me atë që e don. Sepse ju asnjëherë nuk do të jeni me njerëzit e devotshëm, vetëm se me veprat tyre. Jehudët dhe krishterët pohojnë se i duan Pejgamberët e tyre, por ata nuk do të jenë me ta”.

Shakik ibën Ibrahim, *rahimehullah*, thotë: “Nuk ka shoqërues më të mirë për një njeri se sa brenga dhe frika: brenga për mëkatet e kaluara dhe frika për atë se çka mund të sjellë e ardhmja”.

Amër ibën Kajs, *rahimehullah*, thotë: “Njerëzit që do të jenë më të lumturit në Ahiret janë ata të cilët më së shumti brengosen në këtë botë (për Ahiretin). Njerëzit që do të qeshin më së shumti do të jenë ata që kanë qarë më së shumti në këtë botë (nga frika). Njerëzit me të sinqertë për sa i përket imanit janë ata që më së shumti meditojnë (mendojnë) në këtë botë”

Marrë nga libri: Si ta përfitonin zemrën e bashkëshortes suaj
Të autorit: Ibrahim ibën Salih el-Mahmud
Botuar nga Klubi Studentor

KLUBI STUDENTOR

Pasi të lexoni këtë broshurë, mundësojani të tjerëve të lexojnë të njëjtën. Dhe keni kujdes, fletushka përmban ajete kur'anore, andaj ndalohet hyrja me të në vende të ndotura, gjegjësisht në toalet si dhe në vende të ngjashme.

Boton:

Shoqata Qytetare
Klubi Studentor

e-mail: penastudentore@hotmail.com

